

Forslag, men jeg skal gaa over til en anden Forskel, som er endnu mere væsentlig.

Efter den bestaaende Lov er Stillingen den, at det kun er Kystejeren, der kan forlange, at der skal nedlægges Forbud angaaende Forstranden udfor hans Kyst; der er ingen anden, der har denne Ret; det er Kystejeren alene, der har den, og han er altsaa for saa vidt Herre over, hvorvidt der skal nedlægges Forbud eller ikke. Undlader han nemlig at fremsætte Begæring om Nedlæggelse af Forbud, nuvel, saa bliver der det ikke, det kan han vælge. Men i det Tilfælde, at han ønsker Forbud, saa er det omtrent, saaledes som Forholdene have udviklet sig, saa er det omtrent det samme som før, hans Villie kommer saa ogsaa til at gælde, han har saa at henvende sig til de to Mænd, der skulle gøre denne Synsforretning og saa derefter skulle træffe Afgørelse. Men Forholdet er i Virkeligheden, gennem flere Aar har det i Virkeligheden været det, at disse Synsmænd gennemgaaende komme den paagældende Kystejers Ønske i Møde. Forlanger han Forbud nedlagt, faar han ogsaa dette Forbud nedlagt. Loven siger, det er disse Mænd, der skulle afgøre, om det virkelig er nødvendigt, at der skal nedlægges Forbud, om der er Trang dertil osv., det maa de tage Hensyn til, før de nedlægge det. Men Praksis er i Virkeligheden, at de se for en væsentlig Del bort derfra, og den vedkommende Kystejers faar sin Villie, han faar Forbudet nedlagt, naar han forlanger det. Nu er det imidlertid saadan, at en Kystejers i visse Tilfælde kan se en økonomisk Fordel i at faa Forbud nedlagt, og han kan ogsaa i andre Tilfælde se en Fordel i ikke at faa Forbud nedlagt, og i adskillige Tilfælde er Forholdet det, at disse Hensyn veje meget med Hensyn til Kystejers Beslutning i saa Henseende, og deraf kan man forstaa, at den nuværende Kystfredning er i hvert Fald ikke tidssvarende og ikke indeholder nogen Garanti for, at der bliver nedlagt Forbud, hvor der virkelig fortjener at nedlægges Forbud.

Her gaar Lovforslaget altsaa en ganske anden Vej. Den Institution, som skal undersøge Kysterne og træffe endelig Afgørelse, nedlægge Forbud, hvis et saadant er fornødent osv., denne Myndighed, det er jo delvis en Statsmyndighed, det er den saakaldte Kystkommission, der skal gøre det, og hvoraf den ene, Formanden, er udnævnt af Ministeren, denne Kommission repræsenterer noget andet, denne Kommission repræsenterer ikke blot Kystejerne, men

naturligvis ogsaa dem, men den repræsenterer i særlig Grad Samfundet, Staten, og det Hensyn, som denne Kommission har at tage ved Undersøgelser paa Kysten og Afgørelse med Hensyn til Forbud eller Ikke-Forbud, alt dette maa ske under Hensyn netop til, at det er Samfundet, der kræver det, det er ikke de enkeltes Interesser, der kræve det, og der er saaledes i Forslaget et ganske betydeligt Fremskridt paa dette Punkt.

I Sammenhæng hermed skal jeg for øvrigt ogsaa gøre opmærksom paa, at f. Eks. Omkostninger — der er ogsaa en Forskel — Omkostningerne ved at faa etableret en saadan Kystfredning have, i hvert Fald for en væsentlig Del, hvilet paa de paagældende Kystejere hidtil. Nu er det Statskassen, der skal udrede disse Omkostninger. Endelig er der en Omstændighed, som ogsaa kan komme i Betragtning. Efter den bestaaende Lov er det selve den private Kystejers, der skal rejse Søgmaal, altsaa privat Søgmaal; for saa vidt det nedlagte Forbud bliver krænket udfor hans Ejendom, saa er det den private Mand. For Eftertiden bliver det ikke den private Ejer, der skal rejse Søgmaal, men det bliver det offentlige, med andre Ord, det bliver en offentlig Politisag for Eftertiden, og dermed er der jo i Virkeligheden aabnet Adgang, Udsigt til, at netop de, der overtræde Loven, at de ogsaa kunne blive fundne og faa den Straf, som derfor er fastsat.

Endelig skal jeg dog ogsaa nævne et, og det er det, at ganske i Almindelighed ere de Bøder, som den bestaaende Lov paalægger dem, som krænke Loven, de Bøder ere meget smaa, i det foreliggende Forslag ere de betydelig større, meget større, der ville de blive ret følelige, i mange Tilfælde meget følelige. Det er altsaa alle disse Fortrin, som dette Forslag har, som jeg nu har nævnt, og der er for Resten adskillige flere; de, jeg har nævnt, de ere de vigtigste af dem, men alle disse Fortrin har Udvalget fæstet Opmærksom-

Rettelse.

Sp. 5639, L. 27—30 f. n.: Første Punktum i Langes Tale skal lyde saaledes:

„Lange: Det kan i og for sig ikke være glædeligt, at man ser Udgifterne paa de forskellige Budgetter stige fra den ene Behandling til den anden, som de gøre i Aar. Men“
o. s. v.